

Апелянт (відповідач): Дімогло Олексій Георгійович,

**Позивач: Товариство з обмеженою відповідальністю «Ліко-житлосервіс»,
вул. Ломоносова, 58-а, м. Київ, 03191,
засіб зв'язку – тел. 5965685,**

**на рішення Києво-Святошинського райсуду Київської області
від 19 лютого 2013 р. у справі № 2-4916/12 (пр. 2/369/678/13)**

АПЕЛЯЦІЙНА СКАРГА.

Про існування рішення суду я дізнався 15.04.2013 р. при ознайомленні з матеріалами справи, побачивши його текст (в порушення вимог ст. 222 ЦПК рішення суду мені не направлялося). Також, в порушення ст. 169 ЦПК судом не було відкладене судове засідання 19.02.2013 р., про яке я довідався напередодні, 18.02.2013 р. (тобто з порушенням строку, встановленого ч. 4 ст. 74 ЦПК). Після 19.02.2013 р. я знайомився з матеріалами справи, однак ніякого тексту рішення у них не було. До цього про відкриття провадження я не знав, оскільки про судовий розгляд не повідомлявся, а матеріали справи не містять доказів повідомлення сторін про судове засідання, яке призначалося 14.01.2013 р. З самого тексту рішення не вбачається, що воно є заочним (ч. 4 ст. 169 ЦПК).

У зв'язку з наведеним прошу поновити строки на апеляційне оскарження, хоча згідно вимог ст. 69 ЦПК початок перебігу строку на апеляційне оскарження починається з 16.04.2013 р. (наступного дня після фактичного ознайомлення з текстом рішення).

Задовольняючи позовні вимоги, суд виходив з того, що п. 1 ч. 3 ст. 20 Закону України № 1875-IV «Про житлово-комунальні послуги» зазначено, що споживач зобов'язаний укласти договір на надання житлово-комунальних послуг, підготовлений виконавцем на основі типового договору, а згідно п. 3 ч. 2 ст. 21 закону виконавець зобов'язаний підготувати та укласти із споживачем договір на надання житлово-комунальних послуг з визначенням відповідальності за дотриманням умов його виконання. При цьому також посилається на Розпорядження адміністративної колегії Київського міського територіального відділення Антимонопольного комітету України та положення ст. ст. 641, 642 ЦК України.

Рішення суду від 19.02.2013 р. підлягає скасуванню з наступних підстав.

Судом не було встановлено, чи дійсно позивач є виконавцем послуг у розумінні Закону України № 1875-IV, а значить має право вимоги, і чи дійсно позивач був таким визначений згідно Наказу Держжитлокомунгоспу України 25.04.2005 № 60 «Про затвердження Порядку визначення виконавця житлово-комунальних послуг у житловому фонді» та зареєстрованим в Міністерстві юстиції України 19.05.2005 за № 541/10281.

Разом з тим, постановою Шевченківського райсуду м. Києва від 25.05.2006 р. по справі № 2а-1405/06, залишеною без змін ухвалою Апеляційного суду м. Києва від 22.01.2007 р., ухвалою ВАСУ від 29.04.2010 р. визнано невідповідним законодавству та скасовано рішення Київської міської ради від 24 листопада 2005 року № 427/2888 «Про визначення виконавців житлово-комунальних послуг у житловому фонді комунальної власності територіальної громади м. Києва»; зобов'язано виконавчий орган Київської міської ради – Київську міську державну адміністрацію негайно прийняти розпорядження про визначення виконавців житлово-комунальних послуг для мешканців

багатоквартирних будинків згідно з Порядком, затвердженим Наказом Держжитлокомунгоспу України 25.04.2005 № 60 та зареєстрованими в Міністерстві юстиції України 19.05.2005 за № 541/10281. Постановою ДВС від 22.03.2007 р. відкрите виконавче провадження. Вказане рішення з боку КМДА не виконане дотепер.

Слід зазначити, що позивачем не надано доказів того, що саме він надає послугу опалення (ЦО), не надано доказів того - в якому саме обсязі дану послугу споживаю я, як споживач. Відповідно до рішення Київради № 102/159 від 28.09.2006 р. виконавцем даної послуги є власники теплових пунктів та інші юридичні особи, яким ці пункти надані в управління, господарське відання, володіння або користування. Проте, жодних доказів що у позивача є тепловий пункт в володінні або в користуванні матеріали справи не містять; докази того, що позивач є виконавцем зазначеної послуги, а значить має право вимоги у цій частині, - відсутні.

З наданих позивачем судових рішень також не впливає, що він є виконавцем житлово-комунальних послуг, або ж уповноваженою виконавцем особою, що має право вимоги. Не впливає цього також і з копій договорів, укладених між позивачем і ТОВ «Теплопостачсервіс», ЗАТ «Київводоканал», що містяться у матеріалах справи. Предметами цих договорів є не надання житлово-комунальних послуг, а постачання товарної продукції (теплової енергії в гарячій воді, питної води та приймання стічних вод) у розумінні термінології Законів України № 2633-IV «Про теплопостачання», № 2918-III «Про питну воду та питне водопостачання».

Зобов'язуючи мене укласти договори, суд не зазначив, чи відповідає обраний позивачем спосіб захисту вимогам закону. За положенням ст. 4 ЦПК України, здійснюючи правосуддя, суд захищає права, свободи та інтереси фізичних осіб, права та інтереси юридичних осіб, державні та суспільні інтереси у спосіб, визначений законами України. Відповідно до ст. 16 ЦК України особа має право звернутись до суду за захистом свого особистого немайнового права або майнового права та інтересу у визначені цією статтею способи. Суд може захистити цивільне право або інтерес іншим способом, що встановлений договором або законом. Серед способів захисту, передбачених ст. 16 ЦК України, не зазначено такого способу захисту, як установа правовідносин (в тому числі шляхом зобов'язання особи до укладення відповідних договорів). Зазначені правові позиції відображені постановою Верховного Суду України від 10.10.2012 р. № 6-110цс12.

Відповідно до положень ч. 2 ст. 214, ст. 360-7 ЦПК при виборі правової норми, що підлягає застосуванню до спірних правовідносин, суд зобов'язаний враховувати висновки Верховного Суду України, викладені у рішеннях, прийнятих за результатами розгляду заяв про перегляд судового рішення з підстави, передбаченої пунктом 1 частини першої статті 355 цього Кодексу.

Таким чином, оскільки суд дійшов до передчасних висновків щодо наявності права вимоги і законності обраного позивачем способу захисту, не перевібив належним чином – чи відповідають надані договори редакції Типових договорів, затверджених постановами Кабміну, а вказані у них позивачем тарифи дійсно були встановлені уповноваженими на це органами, оскаржуване рішення підлягає скасуванню.

На підставі викладеного, керуючись ст. ст. 13, 73, 292, 309, 313 ЦПК України,

ПРОШУ:

*поновити мені строки на апеляційне оскарження;
оскаржуване рішення Києво-Святошинського райсуду Київської області від 19 лютого 2013 р. скасувати, відмовивши у позові в повному обсязі.*

Додатки: *копія апеляційної скарги (для позивача), судові рішення і постанова ДВС у справі № 2а-1405/06, постанова ВСУ від 10.10.2012 р., судовий збір (для суду).*

24 квітня 2013 р.

/Апелянт Дімогло О. Г./